



Republika Hrvatska
Županijski sud u Osijeku
Osijek, Europska avenija 7

Poslovni broj: 4 K-Rz-6/2021-119

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirka Ljubičića, predsjednika vijeća te Miroslava Jukića i Vlaste Šimenić-Kovač, članova vijeća, uz sudjelovanje Matee Furlan, zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Zorana Ravančića, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 53/91 i 35/93; dalje: OKZ RH), povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, broj : KO-DO-15/2021 od 15. lipnja 2021., a koja je izmijenjena podneskom broj: KO-DO-15/2021 od 3. siječnja 2023., nakon održane i završene javne rasprave 1. ožujka 2023., u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku Miroslava Kraljevića, opt. Zorana Ravančića i izabrana branitelja opt., Tomislava Filakovića, odvjetnika iz Osijeka, a objavljena 3. ožujka 2023.,

p r e s u d i o j e

Opt. ZORAN RAVANČIĆ, zvan "Zolja" i "Pahuljica", OIB: 20373703375, sin Ivana i Stane, rođene Kosanović, rođen 27. lipnja 1971. u Vukovaru, s prebivalištem u Vukovaru, SR Njemačke 202, državljanin Republike Hrvatske, po zanimanju automehaničar i vozač C i E kategorije, nezaposlen, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, pismen, sa završenih 8 razreda osnovne škole, bivšu vojsku (JNA) služio 1989. u Ilirskoj Bistrici, vodi se u vojnoj evidenciji Ureda za obranu grada Vukovara, kazнено neosuđivan, prekršajno ne kažnjavan, ne vodi se drugi kazneni postupak, brani se sa slobode,

k r i v j e

što je:

I. dana 15. rujna 1991. u Vukovaru, tijekom oružanog napada udruženih snaga tzv. JNA i srpskih paravojnih formacija na vukovarsko naselje Sajmište, kao pripadnik srpskih paravojnih formacija protivno pravilima međunarodnog običajnog ratnog i humanitarnog prava o zaštiti civila, kršeći odredbe čl. 3. st. 1. toč. a. i c. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te čl. 4. st. 1. i 2. toč. a. i čl. 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. (Protokol II),

došavši tijekom napada do kuće u Ulici Svetozara Markovića broj 256, vlasništvo Olge Durtka, u kojoj se u podrumskim prostorijama sklonilo više civila, zajedno s još desetak pripadnika srpskih paravojnih formacija prijeteci bacanjem bombi u podrum, istjerali na dvorište sve osobe iz podruma, među kojima su bile i Olga Durtka, Desa Kavalko s djecom Arvelom (rođ. 1988.) i Adrijanom (rođ. 1989.) i Radojka Milić s djecom Zoranom i Ljiljanom (oboje rođ. 1983.), a potom muškarcima Zvonku Miliću, Ivici i Pavi Tomiću, Dragi Režeku, Petru Žaku i Romanu Blotneju zapovjedili da legnu na zemlju licem prema tlu te ih na dvorištu pred ženama i djecom svi zajedno zlostavljali udarajući ih rukama, nogama i kundacima pušaka po glavi i tijelu, pri čemu su Ivicu Tomića uhvatili za kosu i udarali mu glavom o beton, a kada je dijete Ljiljana Milić uplašena navedenim prizorom počela glasno plakati, bahato to prokomentirao riječima "Pogledajte kako je lepa dok plače", došao do nje i držeći cijev puške iznad njezine glave zaprijetio joj "Potrudit ću se da me zapamtiš za ceo život", nakon čega se ponovno pridružio ostalim pripadnicima srpskih paravojnih formacija i nastavio udarati njezinog oca Zvonka Milića i ostale muškarce koji su ležali na tlu, a nakon što su ih prestali tući i uz prijetnju oružjem istjerali iz dvorišta, sproveli ih niz Ulicu Svetozara Markovića u smjeru "Gelesove dole" gdje su svi odvedeni muškarci, izuzev Romana Blotneja istog dana lišeni života po nepoznatim pripadnicima srpskih paravojnih formacija projektilima iz vatrenog oružja, dok je Roman Blotnej uspio preživjeti strijeljanje i vratiti se ukuću Olge Durtka, ali je i on narednih dana po nepoznatim pripadnicima srpskih paravojnih formacija ubijen u blizini pruge u Proleterskoj ulici,

II. dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba protuzakonito zatvarao civilno stanovništvo, mučio ga i nečovječno postupao prema njemu i nanosio mu velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta,

III. pa je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (Narodne novine br. 53/91 i 35/93, dalje u tekstu: OKZ RH),

IV. pa se opt. Zoran Ravančić, za navedeno kazneno djelo, a na temelju čl. 120. st. 1. OKZ RH u svezi čl. 34. st. 1., čl. 38. st. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZ RH,

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci.

V. Na temelju čl. 45. st. 1. OKZ RH, opt. Zoranu Ravančiću vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 18. ožujka 2021. do 4. ožujka 2022., uračunava se u izrečenu kaznu zatvora.

VI. Na temelju čl. 158. st. 2. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12 – Odluka Ustavnog suda 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19 i 80/22 – nastavno ZKP/08"), oštećeni: Ljiljana Dajko, Radojka Milić, Zoran Milić, Dragica Režek i Mijo Blotnej, s imovinsko pravnim zahtjevom za naknadu štete, upućuju se u građansku parnicu.

VII. Na temelju čl. 148. st. 1. u svezi čl. 145. st. 2. toč. 1., 6. i 7. ZKP/08, opt. Zoran Ravančić, obvezuje se na dužnost plaćanja troškova kaznenog postupka i

sudskog paušala u ukupnom iznosu od 1.610,16 EUR (tisuću šesto deset eura šesnaest centi)/ 12.131,75 kn (dvanaest tisuća sto trideset jednu kunu sedamdeset pet lipa) te je isti dužan ovom sudu platiti na ime troška za svjedoke iznos od 353,44 EUR/ 2.663,00 kn, na ime troška za zastupanje po branitelju po službenoj dužnosti, iznos od 858,55 EUR/ 6.468,75 kn i na ime sudskog paušala iznos od 398,17 EUR/ 3.000,00 kn i to sve u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.

Obrazloženje

1. Optužnicom Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, br. KO-DO-15/21 od 15. lipnja 2021., a koja je potvrđena rješenjem optužnog vijeća ovog suda poslovni broj Kov-Rz-4/2021-15 od 26. kolovoza 2021. optužen je opt. Zoran Ravančić, zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

2. U skladu s izvedenim dokazima, ŽDO Osijek, podneskom br. KO-DO-15/21 od 3. siječnja 2023., djelomično je izmijenilo činjenični i zakonski opis kaznenog djela koje se opt. Zoranu Ravančiću, stavlja na teret, ostavši kod pravne kvalifikacije kaznenog djela.

2.1. Sud je u skladu s izvedenim, a prihvaćenim dokazima ispustio činjenični dio koji se odnosi na pripadnost opt. odredu "Petrova Gora" jer tijekom postupka nije utvrdio da je opt. upravo pripadao ovom paravojnom odredu, nego je utvrdio da je inkriminirane zgode bio pripadnik srpskih paravojnih formacija, ne povrjeđujući time identitet opt. na štetu opt.

3. Pozvan da se očituje da li se smatra krivim za kazneno djelo koje je predmet optužbe, opt. Zoran Ravančić izjavio je da se ne smatra krivim.

4. Iznoseći svoju obranu na kraju dokaznog postupka opt. Zoran Ravančić naveo je (str. 766-767) da je u vrijeme ratnih zbivanja bio na adresi Svetozara Markovića 202. u Vukovaru. Radi se o naselju Sajmište. Inače je bio zaposlen u Vutekstu, a kod kuće je radio mehaniku. Napominje da je od 18. rujna 1989. do 1. rujna 1990., bio u JNA, Ilirska Bistrica, a bio je tenkista. Koliko se sjeća, tijekom ratnih zbivanja 15. rujna 1991., bio je jedan napad iz pravca Petrovaca te je taj dio gdje je njegova ulica, zauzet od strane JNA. Tada su došli tenkovi i transporter je bio parkiran ispred njegove kuće. On nije bio mobiliziran. Nakon toga, negdje 2. listopada 1991. bio je oštećen jedan tenk pa su ga pozvali da dođe pomoći pri izvlačenju te se je probudio na VMA u Beogradu, gdje se liječio nekih 15 dana, po tom je otpušten na kućnu njegu i morao je ići na previjanje u Negoslavce, a zatim na rehabilitaciju. Jedno mjesec dana nakon ranjavanja je imobiliziran te je čuvao stražu u ulici, s tim da ih je prethodno popisao jedan oficir JNA, dobiti su oružje, a nakon toga i uniformu. Što se tiče osoba koje su navedene u optužnici za koju se tereti, on ih osobno nije poznao, odnosno s istima se nije družio. Što se tiče kuće gdje stanuje, u odnosu na kuću obitelji Olge Durtka, iako se njegova i njezina kuća nalaze u istoj ulici, udaljenost između njihovih kuća je oko 1 km. Izričito tvrdi da nema nikakve veze s tim događajem koji mu se stavlja na teret i da nije kritične zgode bio u dvorištu kuće obitelji Durtka. Isto tako navodi da nema saznanja o navedenim muškim osobama koji su navedeni u optužnici, niti što im se dogodilo. U konačnici je naveo da više ne želi odgovarati na pitanja jer nema nikakvih saznanja o događaju.

5. U dokaznom postupku, izvedeni su dokazi optužbe ispitivanjem svjedoka ošt. žrtava Ljiljane Dajko (str. 547-550), Radojke Milić (str. 550-554), Slavke Đumić (str. 638-640), Zorana Milića (str. 657-662), Dragice Režek (662-663), Miije Blotneja (str. 664-666), Antuna Tomića (str. 697-699), svjedoka Dese Kavalko (str. 602-603), Braneka Durtka (604-605), Vladimira Oblesćuk (str. 641) i Jovana Kraguljca (str. 641-642).

5.1. Nadalje, na temelju čl. 430. čl. 330. st. 3. i 4. čl. 292. st. 3. i čl. 191. st. 1. ZKP/08, putem audio-video konferencije, ispitana je svjedok Mila Mušura (str. 737).

5.2. Isto tako, na temelju čl. 431. st. 1. toč. 2. ZKP/08, pročitani su iskazi svjedoka Olge Durtka od 27. travnja 2022.(str. 237-239) i od 26. listopada 2022. (str. 729-732), kada je, na temelju čl. 428. ZKP/08, ispitana izvanraspravno po predsjedniku raspravnog vijeća, na adresi boravišta, u nazočnosti zamjenika ŽDO Osijek, Miroslava Kraljevića i izabrana branitelja opt. Tomislava Filakovića, odv. iz Osijeka, a u odsutnosti opt. Zorana Ravančića, jer je svjedok inzistirao da opt. ne bude nazočan njezinom ispitivanju te je ispitivanje provedeno sukladno čl. 438. ZKP/08.

5.3. Također je pročitana i pregledana materijalna dokumentacija i to: Naredba Županijskog suda u Vukovaru o ekshumaciji broj Kir-52/97 (str. 56), Izvještaj o izvršenom uviđaju SUP-a Vukovar od 11. i 12. siječnja 1992. (str. 57), Dokumentacija Instituta za sudsku medicinu, Medicinskog fakulteta u Novom Sadu o pregledu tijela, Zapisnik o uviđaju Stanice Milicije Vukovar od 25. prosinca 1991., Službena zabilješka PU osječko-baranjske o izvršenom fotografiranju u Ulici Svetozara Markovića u Vukovaru od 17. ožujka 2021. (str. 116), Fotografije obiteljskih kuća u Vukovaru u Ulici SR Njemačke broj 256 i 200 (str. 117), Fotografija s geografskim prikazom dijela Ulice SR Njemačke u Vukovaru na portalu Google maps (str. 118), Službena zabilješka PU osječko-baranjske o izvršenoj kontroli učestalosti prelazaka državne granice za opt. Zorana Ravančića (str. 119), Izvadak iz matice rođenih na ime Slađane Brujić (str. 120) i Prikaz podataka o osobi Miljka Nikolić, djevojački Brujić (str. 121).

5.4. Na temelju čl. 430. u vezi s čl. 330. st. 3. i 4. ZKP/08, putem stručne osobe suda, Marka Ragića, izvršena je reprodukcija DVD medija o izvršenoj ekshumaciji i identifikaciji žrtava s priložima 11,12,45-48 (str. 58).

6. U dokaznom postupku, izvedeni su dokazi obrane ispitivanjem svjedoka Stevana Mihajlovića (str. 744-745) i Ivana Vasiljuk (str. 764-766).

6.1. Isto tako, također je pročitana i pregledana materijalna dokumentacija i to: preslika dijela karte položaja Hrvatske vojske koji se u originalu nalazi u Muzeju u Vukovaru (str. 749-751), medicinske dokumentacije i otpusnog lista Klinike za plastičnu hirurgiju i opekotine VMA na ime opt. (str. 769-770).

7. Isto tako, sud je izveo dokaze čitanjem Izvadaka iz prekršajne i kaznene evidencije na ime opt. (str. 758-759 i 760-761).

8. Na temelju čl. 421. st. 1. toč. 2. ZKP/08, sud je kao neosnovan, odbio prijedlog obrane za pozivanjem i ispitivanjem svjedoka Milorada Pejića te da se izvrši uvid u

spis ovog suda br. K-Rz-1/2013, odnosno Ekspertizu jer je utvrđeno da se radi o nevažnim dokaznim prijedlozima.

8.1. Optužba je stavila primjedbu na iskaz svjedoka Stevana Mihajlovića u dijelu gdje svjedok iskazuje da nije bilo organizirane teritorijalne obrane osoba Srpske nacionalnosti tijekom mjeseca rujna 1991., obrazlažući da isto ne odgovara stvarnim činjenicama jer su se isti već od svibnja 1991., organizirali, a isto tako i u dijelu gdje svjedok navodi da osobe srpske nacionalnosti nisu bile uključene u teritorijalnu obranu sredinom rujna 1991. pa je opt., obrazlažući da iz iskaza svjedoka Jovana Kraguljca proizlazi suprotno, a radi se o osobi koja je također bila pripadnik teritorijalne obrane i koja je rekla da su mobilizirani 10 dana ranije u odnosu na inkriminirani događaj i djelomičnu primjedbu na iskaz svjedoka Ivana Vasiljuka u dijelu gdje svjedok navodi da je jedino JNA bila formacija koja je napala i upala u naselje Sajmište, obrazlažući da to ne odgovara stvarnim činjenicama, držeći da je svjedok motiviran jer je njegova obitelj odnosno otac, bio na suprotnoj strani, te je iskaz usmjeren da pogoduje opt.

8.2. Obrana opt., stavila je primjedbu na dio iskaza svjedoka ošt. žrtve Ljiljane Dajko u dijelu gdje svjedokinja navodi da je opt., prepoznala kritične zgode jer se družio s njezinim ocem prije rata, obrazlažući da to ne odgovara istini zbog razlike u godinama i činjenici da je opt., bio na službenju vojnog roka do mjeseca rujna 1991., na iskaz ošt. žrtve Mije Blotnej, obrazlažući da svjedok iskazuje po čuvenju o onome što je saznao o drugim osoba, na iskaz svjedoka Braneka Durtka, obrazlažući da svjedok prepričava iskaz druge osobe koja je svjedočila u istrazi i koja će svjedočiti pred sudom i na dio iskaza svjedoka Jovana Kraguljca, obrazlažući da JNA njih nije naoružala i opremila uniformama u rujnu 1991., nego kasnije.

8.3. Stranke nisu tražile neposredno pozivanje i ispitivanje svjedoka Olge Durtka, čiji su iskazi pročitani tijekom dokaznog postupka.

8.4. Nije bilo primjedbi na ostale izvedene dokaze, kao niti drugih dokaznih prijedloga za dopunu dokaznog postupka dokazima za koje su stranke naknadno saznale.

9. Dajući svoj iskaz tijekom postupka, ošt. žrtva Ljiljana Dajko, navela je da je u inkriminirano vrijeme imala 8 godina, da je s njom bila majka Radojka Milić, brat Zoran Milić i više civilnih osoba, a bili su u kući susjede Olgice, a isto tako tu su bili i odrasli muškarci među kojima je bio i njezin otac Zvonko Milić. Zna da je došla vojska i da su povikali da svi izađu iz podruma te su izašli. Vidjela je u dvorištu dosta ljudi, puno vojske, razdvojili su žene i djecu na jednu stranu, a odrasle muške na drugu stranu, među kojima je bio i njezin otac Zvonko Milić. Tom prilikom, vojska je tukla navedene muške osobe i njezinog oca. Sjeća se opt. Zorana Ravančića, isti je stajao pokraj nje, a kada je vidjela kako tuku njezina oca, plakala je, a isti se tada obratio prisutnim riječima: "Pogledajte kako je lijepa dok plaće", a isto tako je dodao da će ga ona zapamtiti dok je živa. Nakon toga, vojska je odvela muškarce niz ulicu među kojima je bio njezin otac, a nakon nekog vremena, došao je jedan od njihovih susjeda koji je bio u toj grupi koja je prethodno odvedena jer je vojska skupljala sve odrasle osobe iz ulice i isti je rekao da su svi ubijeni. Napominje da je i ovaj susjed naknadno ubijen s tim da je isti kada se prethodno vratio, bio sav krvav. Optuženika poznaje budući da isti živi par kuća niže od njih, a njezina baka je čuvala njegovu suprugu. Isto tako je svjedokinja navela da ne postoji šansa da ga je zamijenila za neku drugu

osobu. S obzirom da je svjedokinja na raspravi 29. studenog 2021. nešto malo drugačije iskazivala u odnosu na iskaze koje je dala 16. ožujka 2021. i 27. travnja 2021. i to u dva detalja, predočen joj je u smislu čl. 426. ZKP/08, dio iskaza sa zapisnika od 16. ožujka 2021., koji glasi: "Kada smo izašli iz podruma u dvorište, vidjela sam grupu od oko deset "četnika", sjećam se da su nas u dvorištu razdvojili na način da su majku, mene i brata te još nekoliko susjeda i djece koji su se nalazili u podrumu, odvojili na jednu stranu dvorišta, a oca i još nekoliko muškaraca (njih desetak) natjerali, uz pratnju oružja da legnu na zemlju, licem prema tlu. Kada su legli "četnici" su ih počeli tući rukama, nogama i puškama po glavama i drugim dijelovima tijela. Među tim "četnicima", prepoznala sam Zorana Ravančića, zvanog "Zolja", koji je također tukao oca i ostale. Zorana Ravančića sam prepoznala jer nam je isti bio susjed i družio se s mojim ocem prije rata. Dok su ih tukli, sjećam se da sam jako plakala, u jednom trenutku, Zoran Ravančić, prestao je tući oca i ostale te se obratio ostalima "četnicima", riječima: "Pogledajte kako je lepa dok plaće", a nakon toga mi je uperio pušku u glavu i rekao mi: "Potruditi ću se da me zapamtiš, da me nikad ne zaboraviš", a nakon toga je ponovno nastavio tući oca i ostale." Na upit zamjenika ŽDO Osijek, da li se ono što je pročitano sa zapisnika od 16. ožujka 2021., dogodilo na taj način, svjedokinja je navela da je u to vrijeme imala 8 godina, opt. je imao oružje upereno iznad njezine glave i ono što je pročitano od 16. ožujka 2021., odgovara, to se dogodilo na taj način. Nadalje, svjedokinja pojašnjava da joj je puška bila iznad glave i da istinito iskazuje. Isto tako je svjedok navela da vojnicu koji su ušli u dvorište, bili su obučeni u vojne uniforme, ali se ne može sjetiti svih detalja, ali je zapamtila njegov lik. Kada je rekla da je zapamtila njegov lik, misli na nazočnog opt., a isto tako je prepoznala još jednu osobu čijeg se imena i prezimena ne sjeća jer je tada bila strka i zbrka. Isto tako, svjedokinja je dodala kada je rekla da se njezin otac družio sa Zoranom Ravančićem, da je njezin otac bio dobar sa svima pa i sa Zoranom Ravančićem, koji je živio u susjedstvu. Što se tiče opt. nadimka "Zolja", svjedok navodi da je njegovo vozilo pogodila zolja i da je po tome dobio nadimak. Isto tako je svjedokinja dodala da je njezin pokojni otac u to vrijeme imao 27 godina, a što se tiče opt. Zorana Ravančića ne zna koliko je imao godina jer je u to vrijeme bila dijete i imala 8 godina i nije mogla procjenjivati koliko netko ima godina. Na upit obrane da li je prije inkriminiranih događaja ili tijekom 1991., vidjela opt., svjedokinja navodi da se ne može sjetiti da li ga je vidjela tijekom 1991. Isto tako je dodala da nakon što su ih izveli na dvorište, majka Radojka Milić i njezin brat Zoran Milić, stajali su pokraj nje. Također je svjedokinja navela da opt. Zoran Ravančić živi u ulici nedaleko od kuće njezinih roditelja gdje je prije živjela, a njezina se kuća nalazi na udaljenosti od nekih 15-ak kuća.

9.1. U svom iskazu svjedok ošt. Žrtva Radojka Milić, navela je da je kritične zgode zajedno s tadašnjim pokojnim suprugom Zvonkom Milićem te sa svojom djecom Ljiljanom i Zoranom, šogoricom Elmazom, sestrom Biserkom, Desom Kavalko, koja je bila sa svoje dvoje djece, Petrom Žakom, Pavom Tomićem i njegovim bratom Ivom i Dragom, bili u podrumu kod susjede Olge Durtka. Sjeća se da je Kata, čijeg se prezimena ne može sjetiti zbog proteka vremena rekla da dolazi vojska, koja je ubrzo došla te ih je opkolila, pozvali su ih da svi izađu iz podruma, u protivnom da će baciti bombu. Kada su izašli, morali su svi poleći na zemlju i držati ruke ispred sebe, vidjela je više uniformiranih osoba i zna da je jedan od njih uhvatio Ivu Tomića za kosu i glavom ga je udario u beton te mu je počela šikljati krv radi čega su se djeca rasplakala. Isto tako se sjeća da su rekli da će pretražiti kuću gdje su se prethodno nalazili te ukoliko pronađu oružje, da će ih sve pobiti. Zna da su ih potjerali niz ulicu

muškarci ispred, a žene s djecom iza, da bi u jednom momentu žene i djecu vratili u podrum, dok su muškarci produžili niz ulicu prema naselju Petrova Gora. Sjeća se da li isti dan ili sutradan, došao je Ronko koji je inače bio krojač u Vukovaru, bio je sav krvav te su ga ova svjedokinja i pokojna susjeda Kata, presvukle, pitale su ga što je sa muškima, isti je rekao: "Dijete, ništa ti neću reći". Nakon toga, došli su dobrovoljci te su rekli da on može ostati s njima, ali isti je otišao i kasnije je saznala da je ubijen pored pruge, gdje je i sahranjen. Što se tiče Zorana Ravančića, njega je poznavala jako slabo, ali zna da je isti živio u ulici gdje je i njihova kuća, s tim da je njihova kuća na kraju ulice, a njegova kuća nekih 20-ak kuća dalje. Njezina pokojna svekrva, čuvala je njegovu suprugu kada je bila malo dijete. Svjedokinju je iznenadilo što je isti stajao i gledao što se događa kritične zgrade i nije nikome pomogao. Ona ga osobno nije dobro poznavala, ali je opt. poznao njezina pokojnog supruga i njegovog brata. Koliko se sjeća, opt. Zoran Ravančić je držao pušku, a što se tiče događaja u dvorištu, zna da su u jednom momentu odvojili muškarce i da su neke tukli pa su tako tukli Ivu Tomića na način kako je prethodno opisala, a radi se o osobi koja je bila bolesna i koja je bila otpuštena iz bolnice. Njezina supruga Zvonka Milić, tada nisu tukli. S obzirom da je svjedokinja djelomično iskazivala drugačije u odnosu na iskaz koji je dala na zapisnik 5. lipnja 2021. u smislu čl. 426. ZKP/08, predloženo joj je iskaz sa zapisnika od 5. lipnja 2021. i to: „Odmah po izlasku iz podruma zapovjedili su nam svima i muškarcima i ženama da legnemo na tlo licem prema tlu, a sve to uz prijetnju oružja. Odmah potom počeli su tući muškarce na način da su ih udarali rukama, nogama, puškama po cijelom tijelu. Sjećam se kako su Ivu Tomića koji je ležao na podu blizu mene uhvatili za kosu i udarili mu glavu od beton, što mi je bilo jako stresno i šokantno, budući je Ivo bio bolestan. Nakon nekog vremena nama ženama su zapovjedili da se ustanemo i s nama su krenuli vršiti obilazak svih prostorija kako bi pronašli skriveno oružje. Prilikom ustajanja sa poda vidjela sam da svi pripadnici paravojskih formacija tuku sve muškarce udarcima, nogama i puškama po raznim dijelovima tijela.“ Nakon toga, svjedokinja je navela da što je iskazala na raspravi od 29. studenog 2021., odgovara onome što se dogodilo te ponavlja da je prethodno vidjela kako tuku Ivu Tomića jer se isti nalazio nasuprot nje. Što se tiče onog dijela kada su ih vratili u kuću radi pregleda kuće da pronađu oružje, nije sigurna da li su nekoga tukli jer to nije vidjela odnosno misli da su prethodno muške već odveli. Navodi da svi kada su izvedeni iz podruma u dvorište, morali su poleći i držati glavu dolje, mogla je vidjeti osobe koje su bile nasuprot nje i do nje, a do nje su bila njezina djeca i njezin pokojni suprug. Osobno nije vidjela, ali joj je njezina kćerka Ljiljana Milić, sada Dajko ispričala da je opt. Zoran Ravančić s njom pričao i da joj je rekao da ona lijepo plaće i da je ona nakon tih događaja imala velikih problema jer se ista jako plašila. Isto tako, svjedokinja je navela da uniformiranih osoba, bilo je vojske, a bilo je i rezervista. Prepoznala je Samardžića za kojeg zna da mu je poginula kćerka, a isto tako je prepoznala i "Krivog" za kojeg zna da je iz Negoslavaca i od kojega je tražila pomoć, ali joj nitko nije pomogao. Nije joj poznato da li je opt. Zoran Ravančić 1991. bio oženjen, odnosno pretpostavlja da je jer su mu djeca koliko čuje velika. Sve što se događalo u dvorištu kuće Olge Durtka, navedenom je bila prisutna i Olga Durtka te njezin sin Branek Durtka.

9.2. Iskazujući tijekom postupka svjedok ošt. žrtva Zoran Milić, naveo je da je s majkom Radojkom Milić, sestrom Ljiljanom Milić, sada Dajko i ocem Zvonkom Milićem, nalazio se u podrumu obiteljske kuće Olge Durtka za vrijeme ratnih zbivanja na Sajmištu u Vukovaru. Zna da je u tom podrumu bilo više osoba, muških i ženskih i djece. U jednom momentu, pozvali su ih da izađu van svi iz kuće i rekli su da se

nikome ništa neće dogoditi. Izašli su, odvojili su muškarce na jednu stranu, plegli, žene i djecu su stavili na drugu stranu. Zna da su neke osobe tukli, među njima jednog od braće Tomić. Među tim muškim osobama je bio i njegov otac Zvonko Milić, njega nisu tukli. Zbog proteka vremena, svjedok se ne može sjetiti svih detalja, ali misli da su u jednom momentu djecu i žene vratili u kuću, a muške su ostavili vani da bi ih po tom spojili i potjerali sve zajedno u koloni niz ulicu u pravcu Markovićeve ulice. Nakon nekog vremena, odvojili su djecu i žene i vratili natrag dok su muški nastavili. U dvorištu kuće, vidio je opt., koji je bio u uniformi i imao je pušku, sada ne zna je li i on imao taj razglas, ali zna da je stajao sa strane. Sjeća se da je njegova sestra Ljiljana jako plakala i da je netko rekao da će im se otac vratiti. S obzirom na djelomičnu razliku na iskaz koji je dao na zapisnik 16. ožujka 2021., u smislu čl. 426. ZKP/08, predložen mu je iskaz od 16. ožujka 2021. i to: "U podrumu su bili muškarci i to moj otac Zvonko Milić, Ivo Tomić i još nekolicina, a kojih se ne mogu sjetiti. Kada su vojska JNA i naši susjedi iz ulice u uniformama JNA ušli na „Sajmište“ i došli u dvorište kuće Olge Durtka. Ulaskom u dvorište na megafon su govorili da izađemo iz podruma jer će u suprotnome baciti bombu." Svjedok je naveo da ostaje kod onoga što je iskazao na raspravi 27. travnja 2022., odnosno da je vojska rekla da izađu van iz podruma, da im se ništa neće desiti. Isto tako mu je predložen dio iskaza od 16. ožujka 2021., koji glasi: "Kada su nas razdvojili, uniformirane osobe počele su tući moga oca i ostale muškarce na način da su ih udarali rukama, nogama, puškama po cijelom tijelu." Svjedok upitan da objasni razliku s obzirom na iskaz koji je dao 27. travnja 2022. te isti navodi da je vidio da pojedine muškarce tuku kao što je spomenuo na način kako je prethodno opisao, ali zbog panike i straha ne može se sjetiti da li su to učinili i s njegovim ocem. S tim da je tom prilikom više muškaraca tuklo više osoba, ali on to sve nije mogao registrirati. Nadalje, svjedoku bude predložen i dio iskaza od 16. ožujka 2021., koji glasi: "Također, kada sam sa sestrom Ljiljanom svaki puta razgovarao o ratnim događajima, ista mi je spominjala kako joj je Zoran Ravančić prislonio pušku na glavu i rekao da ga neće nikada zaboraviti." Svjedok upitan da objasni navedeni dio iskaza pa svjedok navodi da je njemu to rekla sestra i da on to nije vidio. Isto tako, svjedok je naveo da opt. Zorana Ravančića, nije znao prije rata. Opt. Zorana Ravančića je znao po priči njegove majke koja ga je poznavala i na taj način je saznao da je i on bio kritične zgrade u dvorištu. Kada su izašli na dvorište iz kuće, svjedok se ne može očitovati gdje su u tom momentu bile njegova majka i sestra jer je prošlo puno godina, odnosno dodaje da su bili svi zajedno. Isto tako je svjedok dodao da je prilikom prvog ispitivanja 16. kolovoza 2021., naveo da je opt. poznavao jer je prije rata dolazio kartati s njegovim ocem, ali je to krivo iskazivao, zapravo se radi o drugoj osobi, odnosno poznavao je Ivana Lucića. Što se tiče ostalih osoba, koje su ih pozvale van, zna da su bili u uniformama odnosno da se radi o vojsci. Sve odrasle osobe koje su bile u podrumu obitelji Durtka, bile su u civilu. Svjedok pojašnjava da osobe koje su rekle da izađu van i koje su ih dočekale vani, bile su uniformirane, a odrasle osobe u podrumu, bile su u civilu.

9.3. Iskazujući tijekom postupka, svjedok ošt. žrtva Slavka Đumić, navela je da je 14. rujna 1991. bila u Vukovaru na Sajmištu u podrumu kuće Mate Gombović. Njezin pokojni brat je Petar Žak. Čula je da je isti strijeljan na Petrovoj Gori. Saznala je da se prethodno njezin brat zbog prodora vojske s tenkovima prema Sajmištu, 14. rujna 1991., sklonio u podrum obiteljske kuće Olge Durtka. Svi koji su bili u podrumu i tko je strijeljan o tome je čula od Radojke Milić. Njezin pokojni brat je eshumiran, identificiran i pokopan na groblju u Vukovaru. Opt. ne poznaje, samo zna kada su bili izvođeni iz podruma 15. rujna 1991., vidjela je da se radi o osobama koje su došle

uniformirane. Bile su mlađe i srednje dobi. Nisu je smjele pogledati, a kada je netko od susjeda ipak rekao što se događa jer im je to trebalo, netko je s njihove strane odgovorio: "Ili ste s nama, ili ste s ustašama".

9.4. U svom iskazu svjedok ošt. žrtva Dragica Režek, navela je da nema neposrednih saznanja o samom događaju nego po pričama jer se u to vrijeme nije nalazila u Vukovaru jer je zajedno s djecom bila u progonstvu. Saznala je da se njezin suprug 14. rujna 1991., zatekao na sajmištu u Vukovaru u podrumu odakle je morao izaći i gdje je bilo više osoba koje su odvedene prema naselju Petrova Gora u Vukovaru gdje je ubijen kao i ostali. Isti je ekshumiran te je utvrđeno da se radi o njezinom suprugu. Posmrtni ostaci njezina supruga, prenijeti su na groblje u Vukovaru. Prema ekshumaciji, koliko se sjeća, vidjela je da je njezin pokojni suprug imao prostrijelnu ranu na lubanji. Čula je da nje njezin pokojni suprug sklonio u podrum pokojnog Blotnaja. O ovome je razgovarala s gospođom Marom Kolak, koja je navodno isto bila u tom podrumu i koja je u među vremenu preminula.

9.5. Iskazujući tijekom postupka, svjedok ošt. žrtva Mijo Blotnej naveo je da nema neposrednih saznanja o događajima 14. i 15. rujna 1991. na Sajmištu nego je saznao od svojih poznanika i rodbine od kojih neki više nisu živi. Ima saznanja da je njegov pokojni otac Roman Blotnej u to vrijeme bio zajedno s kolegama na Sajmištu, da je bila probijena linija, da su zatečeni u kući susjeda s tim da su se prije toga branili, zna da su sve muške osobe pa i njegov otac, bili fizički maltretirani, nakon toga, odvedeni su prema Petrovoj Gori, gdje su većina njih pobijena, a njegov otac, zadobio je određene rane te je došao do kuće Olge Durtka koja ga je previla i koja ga je uputila prema bolnici. Isti kada je išao Proleterskom ulicom, naganjali su ga transporterima, a od njegove sestrične, pokojne Nade Vaselek koja se tamo zatekla, saznala je da je njezinog oca ubio Ivica Lovrenič, sin Mate Lovreniča, pripadnik Paravojne formacije Petrova Gora. Isti je u neposrednoj blizini bio pokopan u dvorištu male kuće zajedno s još dvije osobe. Svjedok je kasnije vidio medicinsku dokumentaciju koja je došla iz Beograda za njegova oca iz koje je utvrđeno da je isti imao prostrijelne rane na predjelu prsnog koša, a to je vidio i tijekom, a je vidio i na identifikaciji. Osobno je podnosio više tužbi protiv Mirka Đankovića, Ace Gazibarića, Slobodana Zagradecki, Vladimira Zagradecki, Romana Marića, Dražena Vorkapića i Predraga Nikolića. Zbog toga je imao problema, odnosno oštećen mu je poštanski sandučić pa je svjedok to povezao s prijavama.

9.6. Iskazujući tijekom postupka svjedok ošt. žrtva Antun Tomić naveo je da je brat pokojnih Ivice i Pave Tomića. Nema neposrednih saznanja o događajima od mjeseca rujna 1991. u Vukovaru. Kada je došao do kuće, našao je istu zapaljenu. Tamo nije zatekao svoju braću. Kasnije je čuo da su ubijeni, ali ne zna gdje, možda na Ovčari ili negdje dalje. Tijekom 1991. nije bio u Vukovaru, bio je u Srbiji, a tek 1993. godine došao je u Vukovar. Što se tiče njegove braće, on je ostvario pravo na dionice. Poznaje opt. Zorana Ravančića od ranije, isti je stanovao u susjednoj ulici, te je ovog svjedoka poznavao. Da li je poznavao njegovu pokojnu braću Ivicu i Pavu Tomića, to ne zna. Istog poznaje po dobru, te isti ne bi ni mrava zgazio.

9.7. Iskazujući tijekom postupka svjedok Desa Kavalko navela je da je sa suprugom i djecom u to vrijeme živjela u Vukovaru, na adresi Proleterska ulica. Bilo je granatiranje, te su njezin suprug, svjedokinja i djeca počeli bježati iz kuće, te je njezin suprug na ulici bio ranjen. Naišao je Tomislav Selak, koji ga je odveo, a ona je

zajedno s djecom završila u kući, odnosno podrumu gospođe Olgice. U samom podrumu pored nje i djece, a njezina su djeca - sin 1988. godište, a kćerka 1989. godište, bili su gospođa Elmaza sa svojom djecom, Glovačeva Kata, Radojka Milić sa svojom djecom, a isto tako vidjela je i neke muškarce iz ulice Broneka, Peru Žaka i jednog dječaka iz Ilača i Zvoneta Milića. Cijelu noć je bilo granatiranje, a nakon toga sutradan do kuće su došle uniformirane osobe, te su ih istjerali na dvorište, odnosno žene i djecu su ostavili na stepenicama, a muškarce su odveli iza kuće. Koliko se sjeća, a bavi se astrologijom, to je bilo u nedjelju. Zna da je većina žena i djece moralo biti na stepenicama, a s njima je ostala uniformirana osoba, dok su Radojka Milić i njezina kćerka krenule za muškarcima i uniformiranim osobama. Kasnije kada su se vratile rekle su da su jedno vrijeme išli za muškarcima i uniformiranim osobama koji su ih vodili iza kuće, ali su ih potjerali natrag u kuću. Protekom 4 ili 5 sati u kuću Olgice došao je Ronko krojač, na istom je primijetila da je krvario ispod uha. Kata i Olgica su ga pitale gdje su ostali muškarci, a isti je odgovorio da su na Petrovoj Gori, odnosno da su svi tamo. Tražio je da mu pomognu, da ga se previje, ali nisu imale ništa kod sebe, isti je prespavao u podrumu, ali ga sutradan nije vidjela i sjeća se da joj je Olgica rekla da je Ronko otišao svojoj kući. 16. rujna 1991. pred Olgicinu kuću u poslijepodnevnim satima, negdje između 15 i 16 sati došla su dva tenka, jedan od vojnika tražio je Radojku Milić, te je ona izašla s djecom, a kako su vojnici vidjeli i njih sve ostale, vojnici su Radojku Milić i djecu te Biserku stavili u jedan tenk, a njih ostale u drugi tenk, te su ih odvezli do Negoslavaca, gdje je živio otac od Radojke Milić. Koliko se sjeća ovdje, su ih popisali, smjestili su ih u Negoslavce kod Radojkinog brata, a sutradan su ih odvezli na područje Vojvodine. Nema saznanja što se dogodilo s muškim osobama koje su kritične zgrade odvedene iz kuće gospođe Olgice. Isto tako svjedokinja je dodala da prije nego što je došla vojska u kuću gospođe Olgice, gdje se nalazila s djecom, žene i djeca su bili u podrumu kuće, a muškarci se bili gore u zaklonu. Prije ranjavanja njezin suprug je bio vojno angažiran, a da li je tada bio u ZENG-ama, to ne zna, a kako je nakon pada Vukovara završio u logoru, ona je ostvarila prava na mirovinu na osnovu njegovog zarobljeničkog statusa, s tim da je isti u međuvremenu preminuo. Isto tako svjedokinja je navela da kada su došli vojnici u dvorište, odvojili su muškarce i žene, osim Radojke Milić i njezine kćerke, koja je ostala, te su muškarce ostavili iza kuće, a žene i djeca bili su na stepenicama, a tada su na stepenice dovedene i Radojka Milić i njezina kćerka te ih je čuvao jedan uniformirani vojnik. Vojnici koji su prvi došli bili su u uniformama, a na kapama su imali kokarde. Isti su kod dolaska ušli u kuću, odnosno u podrum, tražili su oružje, a nakon njih došli su pripadnici JNA.

9.8. Iskazujući tijekom postupka svjedok Branek Durtka naveo je da su bili u dvorištu njegove kuće u Ulici Svetozara Markovića 256, sada Ulica SR Njemačke 256, gdje su imali improvizirani položaj. Ovaj punkt napravili su početkom mjeseca kolovoza 1991., te su na tom punktu osim njega bili susjedi Pavo i Ivo Tomić, Tomislav i Zvonko Milić, Vlado i Stipo Jularić i Ivica Kavalko. 14. rujna 1991. bio je snažan napad te je probijena crta obrane prema Sajmištu. Nastao je metež, neki su se sklonili od muških u kuću, a on osobno je otišao u obližnje kukuružište jer se bojao da će ga mučiti i ubiti. U njihovoj kući od muških su ostali braća Tomić, Ivo i Pavo, Zvonko Milić, Petar Žak i Dragan Režek. Isto tako, došao je i Roman Blotnej. Isto tako, bili su i obitelj Milić s malom djecom i Desa Kavalko sa svojom djecom. Zna da je vojska došla i odvela muške iz tog podruma i kasnije je saznao sa su ih iza rata pronašli, ekshumirali iza Petrove Gore. Jedino tada nije stradao Roman Blotnej, koji je naknadno odveden i ubijen. Na mjestu gdje se sakrio u kukuružištu nije mogao

vidjeti što se tamo događa jer je to mjesto udaljeno oko 250 metara od njegove kuće. Navedeno što je ispričao saznao je od svoje majke, Olge Durtka, koja je također bila tamo u kući. Kada se malo smirilo u večernjim satima 15. ili 16. rujna 1991., dopuzao je do kuće i tamo zatekao svoju majku Olgu. Ista mu je rekla da su ih sve istjerali van i da su muškarci morali leći na beton i da su ih uniformirane osobe zlostavljale, odnosno muške osobe koje je prethodno nabrojao.

9.9. U svom iskazu tijekom postupka svjedok Vladimir Obleščuk naveo je da je tijekom ratnih zbivanja u Vukovaru živio na adresi Proleterska ulica 157A, a sada je to Ulica Vijeća Europe 159B. Zatekao je 14. rujna 1991. u ulici kada je išao prema Veleprometu na rad da bi mu netko rekao da mu je stradala majka, te je svratio do njihove kuće, koja je također u Proleterskoj ulici na 184. Zatekao je oca i pokojnu majku, koju je otac pokrio zavjesom. Nakon nekog vremena u kuću je došao rezervista JNA, te mu je rekao da mora izaći i da će sudjelovati zajedno s još nekima u skupljanju smrtno stradalih osoba u njihovoj ulici, što je i činio, te je tako i svoju majku utovario na kamion, koji je kamion leševe odvezao do Gelesove dole, gdje su bili odloženi u masovnu grobnicu, što mu je kasnije rekao vozač navedenog kamiona. Kasnije je čuo da su prethodno tu grobnicu iskopali braća Tomić, Ivica i Pavo, Zvonko Milić, Jozo Mušura i još neki koji su potom ubijeni i pokopani u navedenoj masovnoj grobnici. Tko je to učinio svjedok ne zna. Isto tako je svjedok dodao da je opt. Zorana Ravančića slučajno upoznao prije 10-ak godina jer je isti vozio vučno vozilo za svoga šogora pa mu je rečeno o kome se radi. Nije ga do tada osobno poznavao, s tim da je isti za vrijeme rata bio mlađe životne dobi.

9.10. Iskazujući na raspravi od 28. ožujka 2022. svjedok Jovan Kraguljac naveo je da zbog protoka vremena, a i zato što je u međuvremenu imao nezgodu, odnosno pao je s drveta i ima medicinsku dokumentaciju zbog ozljede glave da se ne sjeća određenih datuma o onome što je iskazivao prethodno. Svjedoku u smislu čl. 426. ZKP/08 bude pročitana njegov iskaz od 26. svibnja 2021. (str. 279-281 spisa), u kojem je iskazao da poznaje opt. Zorana Ravančića praktički od njegovog rođenja te da je opt. bio pripadnik srpskih paravojnih formacija, ali ne može potvrditi da je on sudjelovao u odvođenju muškaraca iz kuće Olge Durtka. Sve ljude koji su tog dana odvedeni iz podruma, Zvonka Milića, braću Tomić i ostale, je dobro poznavao od prije rata. Nije vidio odvođenje ovih ljudi, ali mu je o tome pričao njegov otac Pero, koji je osobno vidio sve njih kako su sprovedeni niz ulicu Svetozara Markovića do nekog komandnog vozila JNA. To vozilo se nalazilo preko puta kuće Zorana Ravančića i na tom mjestu su zarobljenici zaustavljeni, a kasnije odvedeni na nepoznato mjesto i pobijeni svi izuzev Romana Blotneja. Kasnije je čuo javnim pogovorom da su svi pobijeni muškarci plitko zatrpani zemljom u jednoj leniji koja vodi od kuće Zorana Ravančića prema Gelesovoj doli. Nakon toga su sva tijela iz te grobnice premještena, ali ne zna gdje. Svjedok je nakon toga naveo da je on tako i iskazivao i da je iskazao sve što mu je bilo poznato. Isto tako je naveo da je i on tada bio pripadnik paravojnih formacija, a također je bio i opt. jer su svi tada morali biti u to vrijeme tko je tamo bio.

9.11. Ispitana sukladno čl. 428. ZKP/08 26. listopada svjedok Olga Durtka navela je da je sa svojom djecom stanovala na adresi Vukovaru, Svetozara Markovića 256, sada ulica SR Njemačke 256. U kritično vrijeme tijekom rata u Vukovaru, s obzirom da su imali podrum, sklanjali su se susjedi s cijelim obiteljima te ih je puno dolazilo i odlazilo. U jednom momentu u podrum je ušao jedan visoki čovjek koji je bio u uniformi. Imao je šinjel i kokardu te ih je sve istjerao. Sve ih je plegao na dvorište taj

visoki ih je sve gazio i to čizmama po glavi i vidjela je kako šiklja krv po dvorištu. U jednom momentu rekao je ako ih netko pita tko je učinio, svoje ime i prezime, ali je ona to zaboravila. Koliko se sjeća tu je bio još jedan uniformirani i taj ih je isto gazio po glavama. Ne zna koliko je to trajalo, ali kada su otišli, narod se razišao. Dodaje da je bio veliki strah i puno je toga zaboravila. Jednog se sjeća kojeg su gazili, te da su ga kasnije odveli i ubili, misli da se zvao Dragan. S obzirom na određene razlike u iskazu koji je dala 27. travnja 2021., isti joj se u smislu čl. 426. ZKP/08 predočava u dijelu gdje postoji razlika i to odlomci 3,4 i 5 zapisnika (na str. 2), koji glasi: "Znam da je bilo više tih koji su došli u dvorište u uniformama i sa oružjem, ali ovaj sa sabljom je bio glavni i on je u dvorištu naredio da svi muškarci legnu na zemlju i sve ih je gazio po glavi, po očima, ustima, krv je šibala na sve strane. Koliko se sjećam nas ženske i djecu nisu tukli. Ne mogu se sjetiti tko je bio među tim muškarcima koji su bili zlostavljani, mislim da je među njima bio susjed Zvonko Milić i Roman Blotnej. Ne znam što se dogodilo s ovim muškarcima, ja sam se jako uplašila i pobjegla u kukuruze gdje sam ostala i prespavala. Sutradan sam se vratila kući i koliko me sjećanje služi tada je kuću došao Roman Blotnej, bio je sav krvav i pretučen, ja sam mu pomogla koliko sam mogla, a vrlo brzo po njega su došli četnici, odveli su ga i kako sa kasnije čula ubili su ga kod pruge.", te svjedokinja navodi nakon što joj je predočen dio iskaza da stoji njezin iskaz koji je dala 27. travnja 2021. da kada ih je onaj četnik razdvojio, naredio je da svi muškarci legnu na zemlju i sve ih je gazio po glavi, po očima, ustima, a krv je šikljala na sve strane. Koliko se sjeća žene i djecu nisu tukli, nego su ih odvojili i bili su sa strane. S obzirom da je 27. travnja 2021. iskazala da je muškarce koje su plegli tuklo više njih, a 26. listopada 2022. je spomenula samo dvojicu, svjedokinja navodi da ostaje kod onog što je iskazala 26. listopada 2022., da su ih tukli dvojica, dodajući da osim navedene dvojice koji su bili u uniformama, drugih osoba u uniformama nije vidjela. Isto tako je navela da ne zna što se poslije dogodilo s tim muškarcima jer je pobjegla u kukuruz i tamo spavala. Isto tako navodi da iskaz koji je dala 27. travnja 2021. i iskaz kada je znala puno više, te ostaje kod tog iskaza. Što se tiče Zorana Ravančića, ništa joj ne znači njegovo ime i prezime. Što se tiče Romana Blotneja, zna da su njega izboli, a za Zvonka Milića, koji je tamo isto bio i koji je zlostavljan, misli da je pobjegao, ali nije sigurna.

9.12. Iskazujući tijekom postupka svjedok Stevan Mihajlović naveo je da prebiva na adresi Vukovar, SR Njemačke 186, a 1991. ova ulica gdje je također prebivao zvala se Svetozara Markovića. 1991. radio je u tvrtci "Elip" u Vukovaru i to sve negdje do sredine mjeseca kolovoza 1991. kada je pretresen kod mjesta Sotina i od tada više nije išao na posao. Koliko se sjeća, vojska JNA je taj dio grada gdje je on stanovao ušla negdje sredinom mjeseca rujna 1991. Od ulaska vojske JNA u naselje gdje je prebivao jedno 10-ak dana kasnije, dobili su poziv za mobilizaciju i morali su se javiti u Petrovu Goru. Opt. Zorana Ravančića poznaje od kada se 1972. doselio u navedenu ulicu, tada Svetozara Markovića, gdje je i on stanovao i zna ga još kao maloga. Isti je isto kao i on na Petrovoj Gori u vrijeme kada je svjedok zadužio uniformu i oružje. Dodaje da u to vrijeme koje spominje, a prije nego što je došla vojska, odnosno JNA, u njihovo naselje, Sajmište, nije bilo teritorijalne obrane. Kada je rekao da je do sredine mjeseca kolovoza išao na posao oko same ulice na više mjesta bile su barikade u Vukovaru, a na tim barikadama su bile naoružane osobe u plavim i maskirnim uniformama. Kada je rekao da je negdje sredinom rujna 1991. u njihovu ulicu došla vojska tzv. JNA sa njima je bilo i drugih, odnosno rezervista. On je bio kod kuće. Ne zna točno kada je pozvan na Petrovu Goru radi mobilizacije te preuzimanja oružja i uniforme. Ne poznaje osobe Zvonimira Milića, Petra Žaka i

braću Tomić, odnosno poznaje majku od Petra Žaka jer je kod nje radio struju. Nije mu ništa poznato o stradavanju osoba hrvatske nacionalnosti u njegovoj ulici. Zna gdje se nalazi Gelesova dola. Poznato mu je da su 1992. u Gelesovoj doli iskopani ljudski ostatci te su premješteni na Ciglanu radi prepoznavanja, a nakon toga sahranjeni su na Bugarsko, odnosno Novom groblju. Koliko je njemu poznato, do dolaska vojske nije bilo organizirane teritorijalne obrane osoba srpske nacionalnosti vezano za njegovu ulicu.

9.13. U svom iskazu koji je dao tijekom postupka svjedok Ivan Vasiljuk naveo je da je rođen u Vukovaru i da živi na adresi Vijeće Europe 180, koja se ranije zvala Proleterska ulica. Tijekom mjeseca rujna i listopada 1991. bio je s obitelji u Vukovaru u ovoj ulici, koja je na 50 metara udaljena od ulice Svetozara Markovića, odnosno iste su paralelne ulice. Tijekom ratnih događanja, a to je bilo krajem mjeseca rujna 1991., sklonili su se u podrum Vlade Kapuna, gdje ih je zatekla vojska, odnosno JNA, izvela iz podruma, pretresli podrum, a zatim ponovno vratili, gdje je bila postavljena straža. Osim pripadnika tadašnje JNA, svjedok nije zapazio neke druge vojnike. Osim njega, u podrumu su bili njegov otac, majka, djeda, baka i sestra. Nakon par dana po zauzimanju, prvo su otišli kod strica koji živi u ulici sada SR Njemačke, a zatim cijela obitelj otišla je u Negoslavce u jednu praznu kuću. U Negoslavce vozio ih je otac, koji je vozio i Zorana Ravančića na previjanje. Poznaje Olgu Durtku jer poljoprivredno zemljište koje pripada njegovoj obitelji graniči s njezinom kućom i zna da tijekom tih ratnih zbivanja 1991. u podrumu njezine kuće bili su ljudi. Koliko mu je poznato, u sve podruma koji su se nalazili u tom dijelu, došla je vojska. Nakon što ga je otac ostavio u Negoslavcima, isti se vratio natrag u Vukovar i tada je mobiliziran. Koliko se sjeća, u to vrijeme na raskrižju ulica Proleterske i Svetozara Markovića, sada ulice SR Njemačke i Vijeća Europe, bila je postavljena barikada, a barikadu su postavili pripadnici MUP-a Republike Hrvatske i Zbora narodne garde. Isto tako dodaje da se kuća Vlade Kapuna nalazi u ulici Svetozara Markovića, te u podrumu ove kuće, osim njegove obitelji, sklonili su se i obitelj njegovog strica Slavka Vasiljuk, odnosno stric i strina, zatim susjedi Milena i Zoran Jurković, a isto tako stric Slavko i strina Štefica Vasiljuk. Isto tako svjedok dodaje da kuća Olge Durtka u odnosu na kuću Vlade Kapuna je na udaljenosti od nekih 10-ak kuća više tada u ulici Svetozara Markovića. Dodaje da kada se dogodio napad nije bio u kući Olge Durtka. Isto tako, naveo je da ulica u kojoj je živio u odnosu na Petrovu Goru je bliža u odnosu na ulicu Svetozara Markovića. Također je naveo da kada je rekao da je njegov otac vozio opt. Zorana Ravančića u bolnicu jer je isti nastradao jer je pokušao izvući tenk, ali ne može točno reći kada je to bilo, a u odnosu na vrijeme ulaska JNA na područje Sajmišta, odnosno to je bilo nekih 6-7 dana od momenta ulaska vojske JNA na Sajmište.

9.14. Sud je iskaze svjedoka – žrtve ošt. Ljiljane Dajko, Radojke Milić, Zorana Milića, Slavke Đumić, Dragice Režek, Mije Blotneja, svjedoka Dese Kavalko, Braneka Durtka, Vladimira Oblesćuk, Jovana Kraguljca i Olge Durtka, glede bitnih činjenica u cijelosti ocjeno kao vjerodostojne, istinite jer su svjedočili o činjenicama koje su neposredno opažali i o kojima su čuli, a sud u njihovim iskazima nije našao okolnosti iz kojih bi slijedilo da neosnovano terete optuženika za događaje i radnje koje nisu neposredno opažali.

9.15. Sud je djelomično prihvatio iskaz svjedoka ošt. žrtve Antuna Tomića i to u dijelu gdje isti navodi da ima posrednih saznanja da su tijekom 1991. u Vukovaru smrtno stradali njegova braća Ivica i Pavo Tomić, a što je u skladu s ostalim izvedenim, a

prihvaćenim dokazima. Nasuprot tome, iskaz ovog svjedoka sud nije prihvatio u dijelu gdje svjedok tvrdi da poznaje opt. Zorana Ravančića i da ga poznaje po dobru, te da isti ne bi mrava zgazio, smatrajući da je u tom dijelu iskaz ovog svjedoka usmjeren da pogoduje opt. u izbjegavanju kazneno pravne odgovornosti te u suprotnosti s ostalim izvedenim, a prihvaćenim dokazima.

9.16. Nadalje, tijekom postupka u svojstvu svjedoka ispitana je Mila Mušura, koja nema neposrednih saznanja o samim događajima u dvorištu obiteljske kuće u Ulici Svetozara Markovića 256, vlasništvo Olge Durtka, a koja je iskazala da je njezin suprug zarobljen na kućnom broju 243, gdje su zajedno živjeli i gdje je vidjela njegovo zarobljavanje, a kasnije je saznala da je ubijen. Zna da su došli četnici i da su ih istjerali iz kuće, a muške su, među njima i supruga, odveli. Ne poznaje Olgu Durtku, dok poznaje Radojku Milić i zna da je ista nakon ovih događanja došla kod nje tražiti muža jer je saznala da je njezin suprug Zvonko Milić, koji je također radio u Komunalcu, odveden. Kasnije je čula da je suprug od Radojke Milić, Zvonko Milić, kao i njen suprug, ubijen. Odvođenje njezina supruga iz kuće je bilo 16. rujna 1991. malom djecom iz Vukovara je otišla 3. na 4. siječnja 1992. Njezin suprug je ekshumiran i bila je pozvana na Zavod za sudsku medicinu u Zagrebu, gdje ga je prepoznala po odjeći i po godinama. Po njezinim saznanjima, suprug je pronađen i ekshumiran na Gelesovoj doli u Vukovaru. Kada su došli u podrum njezin suprug je bio u civilu. Tom prilikom nije imao nikakvo oružje, a inače je oružje imao samo kada je bio na barikadi, odnosno njezin suprug s ostalim je čuvao stražu na barikadi te su sprječavali da tenkovi ne uđu u grad Vukovar.

9.17. Sud je ocijenio da ova svjedokinja nema neposrednih saznanja o samim događanjima u dvorištu obiteljske kuće u Ulici Svetozara Markovića 256, nego posredno je saznala da je nakon tih događanja, između ostalog suprug Radojke Milić, Zvonko Milić, smrtno stradao pa u tom dijelu sud prihvaća iskaz ovog svjedoka.

9.18. Nasuprot tome, sud nije prihvatio iskaze svjedoka Stevana Mihajlovića i Ivana Vasiljuk, nalazeći da su iskazi ovih svjedoka glede bitnih činjenica nevjerodostojni, neistiniti i usmjereni da pogoduju opt. Zoranu Ravančiću u izbjegavanju kaznenopravne odgovornosti, te su u suprotnosti s izvedenim, a prihvaćenim kako personalnim, tako materijalnim dokazima.

10. Analizirajući svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, te uspoređujući ih s obranom opt. Zorana Ravančića, sud nalazi za utvrđeno i dokazano da je opt. Zoran Ravančić počinio kazneno djelo u vrijeme i na način kako je to opisano u izreci presude, te da nema elemenata koji bi isključivali njegovu kaznenopravnu odgovornost.

11. Obranu opt. kojom poriče svoju odgovornost za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret sud drži da je ista neuvjerljiva i neosnovana i u suprotnosti je s izvedenim, a prihvaćenim kako materijalnim, tako i personalnim dokazima te je sračunata na izbjegavanje kaznenopravne odgovornosti.

12. Slijedom izvedenih, a prihvaćenih dokaza, sud nalazi da je utvrđeno i dokazano da je jedan od sudionika koji su sudjelovali u protuzakonitom zatvaranju, zlostavljanju i odvođenju civila iz dvorišta kuće u Ulici Svetozara Markovića 256 i opt. Zoran Ravančić.

12.1. Naime, navedeno utvrđenje proizlazi iz iskaza svjedoka očevidaca, koji je bilo ukupno petero, a to su Radojka Milić, Zoran Milić, Ljiljana Dajko, Desa Kavalko i Olga Durtka. Pri tome svi navedeni svjedoka suglasno iskazuju da su kritičnog dana u dvorištu navedene kuće došli pripadnici paravojnih formacija, istjerali ih iz podruma, nakon čega su na dvorištu zlostavljali muškarce, koji su se s njima nalazili u podrumu, a troje od navedenih svjedoka Radojka Milić, Ljiljana Dajko i Zoran Milić sa sigurnošću su prepoznali opt. Zorana Ravančića, kao jednog od naoružanih pripadnika koji su zajednički zlostavljali uhićene muškarce i odveli ih iz dvorišta.

12.2. Radojka Milić, Zoran Milić i Ljiljana Dajko sa sigurnošću su prepoznali opt. Zorana Ravančića, navodeći da ga poznaju od prije rata, s obzirom da stanuju u istoj ulici, pri čemu su Radojka Milić i Ljiljana Dajko suglasno iskazala da je sadašnju suprugu Zorana Ravančića u dobi dok je bila dijete čuvala svekrva Radojke Milić, odnosno baka Ljiljane Dajko. Pored toga Ljiljana Dajko na raspravi održanoj 29. studenog 2021. u jednom trenutku se prilikom davanja iskaza okrenula prema opt. i potvrdila da je zapamtila njegov lik i da se radi upravo o osobi koja je optuženik u ovom kaznenom postupku.

12.3. Po ocjeni suda, svjedok ošt. žrtva Ljiljana Dajko bila je dosljedna u svom iskazu ad je muškarce među kojima je bio i njezin otac, zajedno s ostalim pripadnicima paravojnih formacija zlostavljao i opt. Zoran Ravančić, dok su Zoran Milić i Radojka Milić u odnosu na svoj iskaz iz istrage, gdje su decidirano tvrdili da je jedan od zlostavljača bio i opt. Ravančić na raspravi donekle odstupili od tog iskaza, pri čemu je Radojka Milić navela da njezinog muža nisu zlostavljali, ali je pri tome dodala da ona u toj panici nije mogla sve vidjeti jer je i sama ležala na tlu i morala je držati glavu dolje. Isto tako, na raspravi iskazivao je i Zoran Milić, koji je između ostalog u odnosu na ovaj detalj rekao da zbog panike i straha nije vidio što se događalo s njegovim ocem, ali je siguran da je tom prilikom više muškaraca tuklo više osoba, ali se to nije moglo detaljno registrirati.

12.4. Nadalje, po ocjeni suda treba napomenuti da je svjedok Desa Kavalko u svom iskazu u potpunosti otklonila dvojbu je li se navedeni događaj odigrao 14. ili 15. rujna 1991., s obzirom da je iskazala da je sigurna da se to dogodilo u nedjelju, da je bio 15. rujna 1991., a to joj je poznato jer se iz hobija bavi astrologijom.

12.5. U odnosu na pripadnost opt. Zorana Ravančića paravojnim formacijama tijekom postupka svjedočio je Jovan Kraguljac, koji je također između ostalog naveo da je i sam bio pripadnik tih formacija, da on u ovom događaju nije sudjelovao, a poznato mu je da je opt. Zoran Ravančić također pristupio ovim formacijama nekih 10-ak dana prije ovog događaja.

12.6. Iz dokumentacije koja se nalazi na DVD mediju (list 58 spisa) i "Izveštaju o izvršenom uviđaju na dan 11. i 12. siječnja 1992. SUP Vukovar SM – Vukovar", utvrđeno je da su tijela svih muškaraca odvedenih iz dvorišta obiteljske kuće Olge Durtka (izuzev tijela Zvonka Milića i Romana Blotneja), pronađena plitko zakopana u masovnoj grobnici u uličici prema kukuruzima iza Ulice Svetozara Markovića (Gelesova dola), u kojoj se nalazilo ukupno 28 leševa.

12.7. Nakon ekshumacije, dana 16. siječnja 1992., patolozi Instituta za sudsku medicinu Medicinskog fakulteta u Novom Sadu izvršili su pregled ekshumiranih tijela (prilog br. 11 na DVD-u), a iz sačinjenih protokola i grafikona ozljeda u kojima su na svim tijelima konstatirani karakteristični defekti kostiju lubanje, potvrđeno je sa sigurnošću da su ubrzo nakon odvođenja iz dvorišta obiteljske kuće Olge Durtka, svi zatočenici pobijeni u blizini Gelesove dole, koja se nalazi iza ulice tadašnjeg naziva Svetozara Markovića (danas ulica SR Njemačke).

13. S obzirom na naprijed navedena činjenična utvrđenja, sud smatra da nema nikakve dvojbe da su se u radnjama opt. Zorana Ravančića i ostalih pripadnika paravojnih formacija koji su sudjelovali u zlostavljanju i odvođenja civila stekla sva bitna obilježja kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

14. Naime, odredbom čl. 120. st. 1. OKZ RH propisano je da to kazneno djelo čini svatko tko za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije kršeći pravila međunarodnog prava, između ostalog, muči ili nečovječno postupava prema civilnom stanovništvu ili mu nanosi velike patnje ili ozljede tjelesnog integriteta.

15. Iz konstrukcije navedenog kaznenog djela vidljivo je da se radi o blanketnom kaznenom djelu koje se upotpunjuje pravilima međunarodnog prava. Jedno od tih pravila propisano je odredbama čl. 3. st. 1. toč. a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata u kojoj se navodi da u slučaju oružanog sukoba koji nema međunarodni karakter i koji izbije na području jedne od visokih strana ugovornica, svaka stranka sukoba s osobama koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima u svakoj će prilici postupati čovječno, bez ikakvog nepovoljnog razlikovanja utemeljenog na rasi, boji kože, vjeroispovijesti ili uvjerenju. U tu svrhu prema gore navedenim osobama zabranjeni su i ostaju zabranjeni u svako doba i na svakom mjestu osobito nasilje protiv života i tijela, sakaćenje, okrutno postupanje i mučenje.

16. Sadržajno gotovo istovjetno pravilo propisano je i u odredbama čl. 4. st. 1. i 2. toč. a) i čl. 13. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977.

17. Uspoređujući rezultate provedenih dokaza s citiranim odredbama čl. 120. st. 1. OKZ RH i naprijed navedenim odredbama Ženevske konvencije i Drugog dopunskog Protokola, sud smatra da su se u radnjama opt. Zorana Ravančića u potpunosti stekla sva bitna subjektivna i objektivna obilježja kazneno djela kako je to opisano u izreci presude.

18. Pri tome je utvrđeno i dokazano da je opt. Zoran Ravančić je jedan od supočinitelja, zajedno s ostalim neutvrđenim pripadnicima paravojnih formacija, iz kojih razloga je potpuno neodlučno je li i koliko tko od pripadnika tih paravojnih formacija zadao više ili manje udaraca žrtvama koje su protuzakonito lišene slobode u dvorištu Olge Durtka i potom ih svi zajedno fizički zlostavljali.

19. Naime, iz samog slijeda događaja je razvidno da je opt. Zoran Ravančić postupao sukladno prethodno zajednički donesenoj odluci da se civili, pripadnici nesrpske nacionalnosti, a pogotovo odrasli muškarci, među njima najprije uhite, a potom i

fizički zlostavljaju. On u svemu je postupao prema tom prethodnom zajedničkom planu, zajedno sa ostalim pripadnicima ušao naoružan u dvorište obiteljske kuće Olge Durtka, pod prijetnjom oružja iz podruma istjerali su sve civile, a potom i sam sudjelovao u zlostavljanju odraslih muškaraca u dvorištu, pri čemu je potpuno neodlučno je li on zadao i koliko udaraca žrtvama jer je očito da sve radnje koje su poduzeli drugi pripadnici prihvatio kao svoje i u počinjenju kaznenog djela dao bitan doprinos.

20. S obzirom da je utvrđeno i dokazano da je opt. Zoran Ravančić, u vrijeme i na način kako je to opisano u izreci presude postupao protivno prethodno navedenim blanketnim odredbama, te bez ikakvih opravdanih razloga, kršeći pravila međunarodno prava, za vrijeme rata i oružanih sukoba protuzakonito zatvarao civilno stanovništvo, mučio ga i nečovječno postupao prema njemu i nanosio mu velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, zaključak je suda da su se njegovim radnjama stekli kako subjektivni, tako i objektivni elementi kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, te ga je sud za ovo kazneno djelo i oglasio krivim.

21. Stoga sud nije prihvatio navode obrane opt. Zorana Ravančića da nije utvrđeno, a ni dokazano da je opt. Zoran Ravančić počinio inkriminirano djelo, budući da iz izvedenih, a prihvaćenih, kako personalnih, tako materijalnih dokaza proizlazi suprotno odnosno da je utvrđeno i dokazano da je opt. počinio terećeno kazneno djelo, u vrijeme i na način kako je to opisano u izreci presude i da nema elemenata koji bi isključivali njegovu kazneno pravnu odgovornost.

21.1. Glede toga, sud je prihvatio primjedbe optužbe na iskaz svjedoka Stevana Mihajlovića u dijelu gdje svjedok iskazuje da nije bilo organizirane teritorijalne obrane osoba srpske nacionalnosti tijekom mjeseca rujna 1991. jer ovo ne odgovara stvarnim činjenicama, budući da iz izvedenih, a prihvaćenih dokaza, posebice iskaz svjedoka Jovana Kraguljca, jasno proizlazi suprotno, odnosno radi se o osobi koja je također bila pripadnik teritorijalne obrane i koja je rekla da su mobilizirani 10 dana ranije u odnosu na inkriminirani događaj i na iskaz svjedoka Ivana Vasiljuka u dijelu gdje je naveo da je jedino JNA bila formacija koja je napala i upala u naselje Sajmište, budući da iz izvedenih, a prihvaćenih dokaza jasno proizlazi da pored JNA u oružanom napadu na naselje Sajmište 15. rujna 1991. sudjelovale su i srpske paravojne formacije, a kojim srpskim paravojnim formacijama je pripadao i opt. Zoran Ravančić, te stoga sud nije prihvatio niti medicinsku dokumentaciju na ime opt. Klinike za plastičnu hirurgiju opekotine VMA na ime Zorana Ravančića, iz koje je razvidno da je hospitaliziran 2. listopada 1991. i da se radi o civilu jer to ne odgovara stvarnim činjenicama, budući da iz iskaza ispitanih svjedoka žrtava Ljiljane Dajko, Radojke Milić, Zorana Milića, jasno proizlazi da je opt. 15. rujna 1991. bio u uniformi, odnosno da je bio pripadnik paravojne formacije kada je u dvorište obiteljske kuće Olge Durtka u ulici Svetozara Markovića 256, kao supočinitelj, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba protuzakonito zatvarao civilno stanovništvo, mučio ga i nečovječno postupao prema njemu, te mu nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta.

21.2. Nasuprot tome, sud nije prihvatio primjedbe obrane opt. na iskaze svjedoka ošt. žrtve Ljiljane Dajko, Mije Blotnej, svjedoka Braneka Durtka i Jovana Kraguljca, iz razloga što su ovi iskazi međusobno istovjetni glede bitnih činjenica, te su u skladu s

ostalim izvedenim, a prihvaćenim kako personalnim tako materijalnim dokazima i koji jasno upućuju da je opt. Zoran Ravančić počinio kazneno djelo u vrijeme i na način kako je to opisano u izreci presude, te da nema elemenata koji bi isključivali njegovu kaznenopravno odgovornost.

22. Obzirom da je 1. siječnja 2013. stupio na snagu novi Kazneni zakon ("Narodne novine" broj 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19 i 84/21 – nastavno KZ/11), gdje je odredbom čl. 3. st. 1. i 2. KZ/11, propisano načelo primjene blažeg zakona te ako se primjeni zakon jednom ili više puta, primjeni zakon koji je najblaži za počinitelja. Stupanjem na snagu KZ/11 i nadalje ponašanje opt. označeno je kao kazneno djelo, te ima svoj kaznenopravni kontinuitet.

23. Navedeno kazneno djelo ima pravni kontinuitet u kaznenom djelu protiv čovječnosti i ljudskog dostojanstva – ratni zločin iz čl. 91. st. 1. toč. 2. KZ/11, koje je s obzirom na propisano kaznu u trajanju od najmanje 5 (pet) godina ili kaznu dugotrajnog zatvora, to znači mogućnost osude na 40 (četrdeset) godina dugotrajnog zatvora, nije blaža za opt. s obzirom da je za kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, propisana kazna zatvora od najmanja 5 (pet) godina ili kazna zatvora od 20 (dvadeset) godina, slijedom čega je OKZ RH povoljniji za optuženika.

24. Odlučujući o vrsti i mjeri kazneno pravne sankcije koja bi odgovarala kaznenopravnoj odgovornosti opt. Zorana Ravančića, sud je imao u vidu zapriječenu kaznu za koju je opt. oglasio krivim, stupanj krivnje, prouzročenu štetu počinjenu kaznenim djelom kao i ukupno ponašanje optuženika.

25. Od olakotnih okolnosti na strani opt. Zorana Ravančića, sud je uzeo u obzir da isti nije do sada kazneno osuđivan, a ni prekršajno kažnjavan, te činjenicu da je od navedenog događaja proteklo više od 30 godina.

26. Od otegotnih na strani opt. Zorana Ravančića, sud je uzeo u obzir da je opt. kazneno djelo počinio na štetu osoba koje je poznavao od prije rata, da se radi o njegovim susjedima, iz iste ulice, iz istog naselja, s kojima je čak bio i u prijateljskim odnosima, te iskaznu naročitu bezobzirnost i brutalnost koju je ispoljio prema djetetu u dobi od 8,5 godina, prijeteći joj da će ga zapamtiti za cijeli život u trenucima dok je to dijete proživljavalo ionako tešku traumu, gledajući zajedno s bratom i majkom kako joj ostali naoružani pripadnici paravojskih formacija zlostavljaju oca u dvorištu.

27. Navedene olakotne okolnosti na strani opt. Zorana Ravančića, unatoč postojanju otegotne okolnosti, po ocjeni suda su takove olakotne okolnosti da se radi o osobito olakotnim okolnostima, te da se ublažavanjem kazne ispod zakonskog minimuma može ostvariti svrha kažnjavanja (minimum kazne je 5 godina) te je opt. Zorana Ravančića, na temelju čl. 120. st. 1. OKZ RH u svezi s čl. 34. st. 1. čl. 38. st. 2. i čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZ RH osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci jer je ocijenio da je upravo takva kazna primjerena stupnju krivnje optuženika i pogibeljnosti počinjenog djela te da će se takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana zakonom.

28. Na temelju čl. 45. st. 1. OKZ RH, opt. Zoranu Ravančiću u izrečenu kaznu zatvora sud je uračunao vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 18. ožujka 2021. do 4. ožujka 2022.

29. U odnosu na imovinskopravni zahtjev za naknadu štete, s obzirom da su ošt. žrtve Ljiljana Dajko, Radojka Milić, Zoran Milić, Dragica Režek i Mijo Blotnej izjavili da zadržavaju pravo postaviti imovinskopravni zahtjev za naknadu štete, a kako isti nisu specificirali, sud je iste na temelju čl. 158. st. 2. ZKP/08 uputio u građansku parnicu.

30. S obzirom da je sud opt. Zorana Ravančića oglasio krivim za terećeno kazneno djelo, obvezao ga je na dužnost plaćanja troškova kaznenog postupka i sudskog paušala jer iako je utvrđeno da je isti nezaposlen, radi se o osobi koja je po zanimanju automehaničar i profesionalni vozač, a koja su tražena zanimanja, te će biti u mogućnosti platiti ove troškove, a da ne ugrozi svoju i obiteljsku egzistenciju, s tim da je sudski paušal određen sukladno složenosti i trajanju ovog kaznenog postupka

31. Slijedom izloženog, odlučeno je kao u izreci presude.

Osijek, 3. ožujka 2023.

Predsjednik vijeća – sudac
Mirko Ljubičić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke i branitelj imaju pravo žalbe u roku od 15 dana, računajući od dana primitka ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi u 4 istovjetna primjerka ovom sudu, a o njoj odlučuje Visoki kazneni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

Dostaviti:

1. ŽDO u Osijeku, na broj KO-DO-15/2021
2. Opt. Zoran Ravančić
3. Branitelj opt., Tomislav Filaković, odvjetnik iz Osijeka
4. Ošt. žrtva Ljiljana Dajko
5. Ošt. žrtva Radojka Milić
6. Ošt. žrtva Zoran Milić
7. Ošt. žrtva Dragica Režek
8. Ošt. žrtva Mijo Blotnej

Nakon pravomoćnosti i izvršnosti:

1. Sudac izvršenja Županijskog suda u Vukovaru

Broj zapisa: **9-30859-d8442**

Kontrolni broj: **06119-facca-46a8f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Mirko Ljubičić, O=ŽUPANIJSKI SUD U OSIJEKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.